

Наодинці у човні, напідпитку, з мостом Золота Брама¹ ліворуч й Алькатрасом попереду, Джо Вулф² заходився співати про те, що його серце залишилося в Сан-Франциско³.

Тоді він раптом закинув голову й засміявся, згадавши, як востаннє співав цю пісню з другою дружиною саме тут, на «Морському вовку», коли обоє вже знали про те, що їхньому шлюбу настав кінець.

— Про яке серце мова? — запитала вона.

О, у нього було серце, авжеж, а ще мізки та яйця, які йшли разом з ним у комплекті. А як, на її думку, він дістав власну футбольну команду й газету — вигравши в кляту лотерею? Він нікого не перепрошував, навіть за ті угоди, які довелося укласти, щоб здобути бажане, особливо коли почувався, як-от сьогодні ввечері, — так, ніби володіє всім містом.

Чи були в нього секрети? У кого в біса їх немає? І були шкодування. Він ніколи не розповідав про найбільшу таємницю, але найсильніше шкодував про свою сім'ю.

¹ Також міст Голден-Гейт (від англ. *Golden Gate Bridge*) — знаменитий підвісний міст через однойменну протоку Золота Брама, символ США. Розташований у штаті Каліфорнія, між півостровом Сан-Франциско та округом Марін поблизу міста Саусаліто. (*Тут і далі прим. пер.*)

² Прізвище походить від англ. *wolf* — вовк.

³ Ідеться про пісню американського співака Тоні Беннета «I left my heart in San Francisco».

Про те, якими стали троє синів, те, як вони його розчарували. Це його провина? Чи їхня?

А ще його єдина донька.

Вона була найкращою з них, висхідна зірка в родині. От тільки вона відвернулася від нього і таким чином стала найбільшим розчаруванням з усіх.

— Я не така, як усі ви, — знову сказала вона під час їхньої останньої сварки.

Сварка сталася на початку цього року чи ще минулого? Їх було так багато, що він утратив лік. Але тоді вона сказала йому, що йде геть назавжди, і цього разу справді мала це на увазі.

«Ні, не така, — подумав він. — Ти мала бути кращою».

Він випив горілки *Grey Goose*¹ просто з пляшки. Добрий товар. І вартує того, як і він сам.

Усе-таки сьогодні ввечері майже немає вітру. Жодного іншого човна поблизу, лише запах води та повсякчасний вереск каліфорнійських чайок, ніч, яка сяє світлом зірок — доволі яскравим, подумав Джо Вулф, щоб освітити стадіон «Вовки».

Це його стадіон, навіть якщо нині надто застарілий, як вони казали.

Він підніс пляшку до губ, зрозумів, що та порожня, і зібрався спуститися вниз, щоб відкоркувати ще одну, коли почув шум позаду.

Повернувся та побачив того, хто стояв там.

«Дідько».

Напевно, заховався внизу, поки Джо сів у човен.

— Ти? — сказав Джо Вулф.

— Я.

— Що в дідька тобі треба?

— Дещо в тебе запитати.

— То запитуй.

— Направду просте запитання.

— Від тебе чи від нього?

— Це зовсім не має значення.

— Тоді запитуй уже, — сказав Джо Вулф. — У мене залишилося не так багато часу.

— Ти думав, ми вічно чекатимемо, поки ти здасися?

— Оце й усе? Ти здолав увесь цей шлях сюди, щоб поставити мені запитання, відповідь на яке вже знаєш?

— Десь так.

Човен стояв спокійно, м'яко погойдуючись, ніч раптово затихла, хіба що чулося плескотіння води об корпус, і навіть чайки замовкли.

Джо Вулф повернувся до штурвала, ладний знову завести дизельний двигун і вирушити назад, аж тут його вечір змінився в секунду.

— Я здамся лише тоді, як помру.

Раптом голос пролунав просто позаду нього.

— Я не проти.

¹ Французька горілка, виготовлена з добірних інгредієнтів найвищої якості.

ДВА

Мій зірковий квотербек¹ відкотився праворуч і зімітував пас, зняв з найближчого лайнбекера² черевики й мало не стягнув штани, а потім недоторканим пробіг двадцять ярдів³ до кінцевої зони. Якби він вирішив не зупинятися, то міг би пробігти так аж до Саусаліто.

Я свиснула у свисток і підійшла до Карлоса Кінтери, лайнбекера, який щойно зіпсував гру. На той час команда школи «Гантерс-пойнт», розташованої в районі між Гантерс-пойнт і Бейв'ю, вже знала, що вона не з тих команд, які закінчують сезон з трофеями за участь у змаганнях.

Я відчула, як у мене на губах з'являється усмішка. Випускниця університету в Каліфорнії — юридичний факультет Стенфорду, — і ось-ось зачитаю вісімнадцятирічному хлопцеві вирок за те, що він облажався на шкільному футбольному тренуванні.

¹ Позиція в американському футболі: квотербек (або *QB*) належить до атакуючого складу, під час введення м'яча в гру перебуває за захисною лінією, відіграє ключову роль у нападі, вважається лідером атаки і під час командної наради вирішує, яку комбінацію розігравати.

² Позиція в американському футболі: лайнбекер (або *LB*) належить до захисного складу, перебуває в лінії захисту на відстані три — п'ять ярдів поза лінією сутички, вважається універсальним гібридним гравцем і лідером захисту.

³ Один ярд дорівнює 0,9144 м.

Якби я аж так не любила футбол, то запитала б себе, що тут роблю.

— Карлосе, нам потрібно повернутися до основ після цієї спроби. Ти не проти?

— Звичайно, тренерко Дженні.

Все ще усміхаючись, я підняла м'яч.

— Це, — сказала я йому, — футбольний м'яч.

— Ось на цьому варто спинитися довше, тренерко, — сказав Кріс Тінеллі, квотербек і капітан команди. — Я певен, ви занадто поспішаєте з новою інформацією.

Вони всі засміялися. Навіть Карлос із ними сміявся — принаймні до моменту, коли я повідомила, що ми поставимо на паузу його сьогоднішнє тренування, поки він не пробіжить полем п'ять кіл.

На той час усі мої гравці вже давно вгамували своє підліткове чоловіче его, щоб дати жінці змогу їх тренувати. І вони повністю усвідомили, насправді вже під час нашого першого спільного тренування, що я їм спуску не дам.

Успадкована риса.

— П'ять кіл, серйозно? — перепитав Карлос.

— Або десять, якщо ми вестимемо цю розмову ще протягом десяти секунд.

Коли в серпні розпочалися тренування команди «Ведмеді Гантерс-пойнту», вони ставилися до мене як до вчителя на заміні, гадаючи, що їм усе *минеться* просто так, можливо, через те що я жінка. Але мені, викладачці політології в «Гантерс-пойнт», не знадобилося багато часу, щоб довести їм протилежне.

Після нинішнього тренування Карлос підійшов до мене із шоломом у руці й сказав:

— Ви знаєте, що говорите, наче Білл Белічик¹, коли наказуєте нам виконувати нашу роботу, еге ж?

Я посміхнулася йому.

— Наче цей легкодух?

Як завжди, я була на полі, поки всі не пішли, і вже рушила була в керунку чорного входу до школи, коли побачила, як на мене мчить уся моя команда. Хлопці досі були у щитках.

Кріс Тінеллі першим дістався до мене, захеканий і розпашілий. Очі червоні. У правій руці він тримав телефон.

Я ніколи не брала на тренування телефон. Тільки-но виходила на поле, для мене існував лише футбол, як і для моїх гравців.

— Тренерко Дженні, — озвався він. — Мені дуже шкода.

— Крісе, що сталося?

— Ваш тато помер. Це всюди в соцмережах.

Він мав такий вигляд, ніби зараз заплаче. Можливо, я заридуаю пізніше. Але не зараз. Не перед гравцями. Я була тренеркою. Сильною та міцною.

Ще одна успадкована риса.

— Як? — запитала я.

— Кажуть, що потонув.

Денні Вулф дивився з вікна на всю стіну, що було розташоване поза його столом, вниз на поле, спостерігаючи за тренуванням «Вовків».

Його генеральний менеджер, Майк Савчак, стояв поряд. То був останній рік Майка у «Вовках», навіть якщо виродок ще не знав про це. Ще один хлопець, якого найняв батько Денні, думаючи, що той має більше досвіду, ніж суддя Верховного суду.

— Твоєму батькові подобався цей краєвид, коли це місце ще було його кабінетом, — сказав Савчак.

«Ну ось знову», — подумав Денні.

Тепер йому закортіло викинутися з вікна.

— Це більше не його кабінет, — сказав Денні. — Хай як часто ти про це забуваєш.

— Ну ж бо, хлопчино Денні. Я знаю, хто тут тепер усім заправляє.

Денні Вулф обернувся й подивився на нього.

— Скільки разів тобі казати, щоб ти мене так не називав?

— Ну, твій батько так тебе називає.

— Я все сказав.

— Я прийшов сюди не для того, щоб сперечатися, — промовив Савчак. — Ми з тобою команда, ти і я.

«Я повинен звільнити його дупу просто зараз».

¹ Один з найуспішніших у світі тренерів з американського футболу, футбольний менеджер.